

PRESENTACIÓ D' «ILLES I DESERTS»

Teatre Espanya, Santa Eulària, 29/01/2025 i Sala Sa Nostra, Eivissa 13/03/2025

Bona nit, benvinguts

En primer lloc dir que el llibre de Joaquim Seguí, que avui es presenta és, fonamentalment i per damunt de tot, un llibre de fotografies, alhora que un projecte que ell ha anat escrivint, si em permeten la metàfora, al llarg de 43 anys, de 1981 a 2024. No vol dir que abans de la primera data no hagués fet ja viatges fotogràfics. Sinó que aquests són els anys que comprèn aquest recull, que ha anomenat «Illes i deserts».

Escriure i fotografiar formen part, igualment, de la funció poètica, quan assoleixen la categoria de tal. Per això i per aquest interès també per la paraula escrita, Xim Seguí ha trufat sempre els seus llibres fotogràfics d'escrits i poemes que acompanyen les imatges, encapçalats aquí per set esplèndids pròlegs, que entre tots creen un corpus teòric ric, divers i diria que savi.

Els seus anteriors llibres editats —Escènes etiops, Color cubano i Índia velada— conformen un itinerari per diversos països, que li provocaren un seguit de mirades sorpreses, extasiades, crítiques, testimonials, còmplices o enamorades, sobre tot allò que li era aliè, i que a partir del seu treball també ha esdevingut propi.

La manera que té Seguí d'apropiar-se de la realitat, és la de fer-se seus els mons que anava descobrint i alhora intentar deixar-los intocats (cosa que probablement ja no és possible), per la via de defugir tot artifici, i renunciar a voler imprimir la seva marca en allò que mira; ja que la seva voluntat és la d'aixecar-ne testimoni, per bé o per mal, sense la pretensió de l'autoria.

Si per autoria no entenem decidir l'enquadrament que emmarca aquell moment singularitzat, calibrar-ne les llums i les ombres, atendre al ritme de les formes, i decidir la inclusió o l'absència de personatges.

Ell sap que la fotografia ja porta incorporada en si mateixa la ficció, que no essent pròpiament la realitat, ens l'acosta en el seu simulacre. La fotografia, com l'art en general, és una mentida que ens apropa a la veritat, tal com digué Picasso. Qui també afegí: “ La naturaleza y el arte, por ser cosas diferentes, nunca podrían ser lo mismo. Con el arte expresamos nuestro concepto de lo que no es la naturaleza“. Malgrat tot, com podem llegir en aquest llibre, Luis Orozco es pregunta “si habrá lugar, pues, en esta belleza, a un final feliz donde lo bueno y lo bello se reconcilien con lo real”

A mode de marca, si de cas, al Xim Seguí fotògraf el determinen els seus viatges a diversos punts del planeta, on va a cercar qui sap què. ¿Es podria pensar que convertir-se en fotògraf li va proporcionar l'objectiu, mai millor dit, per poder descobrir terres llunyanes, incloses les que té al costat de casa?

És inevitable, davant el seu treball, no fixar-se, abans que res, en la quantitat diferent de paisatges visitats, viscuts. Viatjar sempre suposa una aventura, sobre tot en transitar per llocs despoblats on les carreteres no mereixen tal nom, i l'assistència mèdica queda a molts quilòmetres de distància per pistes polsegoses. Cosa que, justament ell, sap molt bé.

Els seus primers llibres: Escenes etiòps, Color cubano i Índia velada, ja ens informen, des del mateix títol, d'aquell racó de món que visitarem en recórrer les seves pàgines. Tres llibres, tres continents. El volum que avui ens convoca, en tractar-se de fotografies no incloses a cap dels altres tres, i partir d'una tria de la feina feta al llarg dels anys, repeteix llocs dels primers, però hi inclou una àmplia selecció d'imatges d'Europa, de manera que hi afegeix un quart i un cinquè continents, que van completant el puzzle d'aquest Atlas mundial, servit per l'ull inquiet de l'autor.

Hi trobem Irlanda i Groenlàndia, dues grans illes, la segona de les quals pertany políticament a Europa, però geogràficament a Amèrica del Nord, circumstància potser per la qual Donald Trump ha pensat en comprar-la. No està clar si per les possibles reserves de petroli, per la presumpta existència d'or al seu subsol o per convertir-la en segona residència. Tal volta podríem fer-li un crowdfunding entre tots. Només queden l'Antàrtida i Oceania, doncs. Desconec si perquè no els ha

visitat, o perquè de moment no ha trobat l'ocasió adient de mostrar-nos les seves captures.

Pel que fa a Europa, «Illes i deserts» conté també una nodrida presència de les Illes Balears —totes quatre i també Cabrera—, a més de les Canàries, Astúries i Galícia.

Deia l'escriptor i periodista Joan Barril, que les illes són territoris mítics, màgics, que la llegenda fa susceptibles de ser observats des de llocs llunyans generalment situats a la terra ferma. Produeix una estranya fascinació pensar que des d'algun promontori puguis atalaiar una ombra, la vaga silueta d'una illa situada enmig de la mar moltes milles enllà. Com algú nascut a Barcelona, puc donar testimoni de l'emoció de pujar al Tibidabo i forçar la vista per tal d'intentar entreveure la serra de Tramuntana coberta per un vel boirós. Mai vaig arribar a aconseguir-ho. I és que segons ens informa Fanny Tur, ho hagués hagut de provar des del Montseny. Molt coneguda és la llegenda de l'illa de San Borondón, plasmada en mapes per cartògrafs medievals, que segons creença popular dels canaris apareix i desapareix, anomenada també «la Inaccessible», «la Non Trubada», «la Encubierta», «la Perdida» o «la Encantada».

Sembla lògic que Joaquim Seguí estigui fascinat per les illes, no endebades va néixer a una d'elles. I a aquest llibre les contraposa o les agermana als deserts, a mode de contramotlle; illes com a espais plens, determinades pels seus límits, deserts com a espais buits, sovint àrids, poblats, però, de vida sovint invisible; dunes com ones congelades, deserts i mars com a joc de contraris, capaços de revelar-nos la vida oculta enfront de l'univers visible. Territoris propicis a la revelació espiritual. «L'espai interior» del qual ens parla Xim al preàmbul del llibre. Absència i presència.

Escriu al seu pròleg Isidor Marí: «els textos d'aquest llibre no són una simple juxtaposició: permeten construir una xarxa de diàlegs creuats i enriquidors amb les imatges». Escollits per l'autor conjuntament amb el poeta Bartomeu Ribes, també present a aquest volum, «Illes i deserts» no podia comptar amb millors interlocutors, per tal d'establir una xarxa de diàlegs amb les seves imatges; entre ells alguns dels grans noms de la literatura universal, com ara Borges, Kavafis,

Baudelaire, Ausiàs March, Nietzsche, Lull, Pessoa, Withman..., juntament amb altres noms de la literatura actual, alguns dels quals pertanyents al nostre àmbit, entre els que cal destacar a Jean Serra, present amb una desena de poemes, a mode de petit homenatge, transcorreguts dos mesos de la seva mort.

Completen la selecció trenta-cinc escriptors i poetes, els escrits dels quals il·luminen l'interior d'aquest acurat i més que recomanable llibre.

Carles Fabregat